

Forårstur til Grækenland 6. februar – 23. april 2014

Trafikkultur

At rejse med autocamper i Grækenland var lettere, end vi havde regnet med. Dog skulle vi lige vænne os til trafikulturen, som bestemt er mere afslappet i forhold til færdselsloven, end den vi er vant til. Man fornemmede at færdselsloven er vejledende, og ikke noget man skal tage helt alvorligt, men det kræver, at man er årvågen, når man bliver over- og underhalet (i nødsporet) samtidig, fordi man kun kører 30 km/h hurtigere end skiltningen tillader.

Parkering foregår ret afslappet: Man stiller bilen der, hvor man har brug for det, evt. i anden eller tredje position og sætter havariblinket til. I Grækenland har det nærmest betydning af parkeringsblink.



Man kan sagtens parkere rundt om en helle

Fra Patra, hvor vi landede med færgen og langs hele kysten til Korinth var der vejarbejde med hastighedsbegrænsning på 50 km/t. Vi forsøgte i begyndelsen at overholde hastighedsbegrænsningerne, men opdagede hurtigt, at det var der ikke andre der gjorde, og vi faktisk sinkede trafikken - og så kørte vi "som de andre".

Konklusionen på trafikulturen er nok: "Er det muligt uden at genere andre for meget, så gør det bare".

Praktiske forhold

Autocamperpladser er der ikke mange af, derimod var der en del havne, hvor der var muligt at parkere, og mange steder holdt vi ved strande eller på parkeringspladser i byerne. Vi så i alt 2 forbudsskilte mod autocamperovernatning: I nogle meget snævre gader ud mod Middelhavet i det sydligste Peloponnes og lige nord for Igoumenitza på en Guds-benådet strand ud for en lukket campingplads.

At tømme toilet og bundtank kunne være et problem, men på en del tankstationer fik vi, når vi havde fyldt en sjat diesel på, lov til at tømme enten i en brønd eller i kundetoilettet (og selvfølgelig gøre pænt rent bagefter) – og så gav vi et par Euro som drikkepenge. Vi var et par gange på en autocamperplads og på motorvejene var der også ind i mellem muligheder for at tømme. Ellers er der campingpladserne, men de var næsten alle sammen lukkede, da vi var der.

Vand kunne vi få på næsten alle tankstationerne.

Vi har en LPG tankflaske i vores camper, og det var ikke noget problem at få den fyldt. Mange tankstationer har LPG gas, og de downloads til Garmin, som vi hjemmefra havde hentet fra Internettet, passede fint. Den gas man fylder på, er en blanding af propan og butan. Butan forbliver i væskeform ved temperaturer under +

5^o, så vi sørgede for at køre ud af Tyskland med ren propan i tankflasken, og en tysk flaske med ren propan, så vi kunne klare kolde nætter, og det fik vi glæde af.

Møntvaskerier så vi ikke, men i mange byer er der indleveringsvaskerier, hvor vi indleverede tøjet den ene dag og hentede det fint sammenlagt næste dag - lige til at lægge i skabene. Det var billigt – alt tøj og linned for 14 dage for 2 personer kostede 30€, vi slap for umagen og kunne nyde turistlivet imens.

I en del byer er der åbne, gratis Internet, som man kan koble sig på, men ellers har langt de fleste restauranter og cafeer Wi-fi, de udleverer gerne password og giver lidt strøm oveni.

På det tidspunkt hvor vi var i Grækenland, var der ikke mange campere, og de fleste kørte på Peloponnes. Vi fik snakket med en del af dem, græske, engelske, og skotske autocamperfolk og udvekslede erfaringer og tips. Da vi kørte nogle uger i marts i det nordlige fastland, mødte vi kun et par stykker.

Er man arkæologisk og historisk interesseret, er Grækenland et godt land at rejse i – og hertil kommer en utrolig smuk og varieret natur og særdeles imødekommende, hjælpsomme og venlige mennesker.

Grækenland er blevet fattigt, og de almindelige grækerne føler sig fattige. De voldsomme økonomiske stramninger rammer især den mindre bemidlede gruppe af mennesker og pensionisterne. Det ses ikke på gadebilledet, hvor cafekulturen stadig blomstrer og en meget stor del af det sociale liv foregår – men til gengæld kan man sidde meget længe over en kop kaffe eller et glas gratis vand.



Café-liv i Lamia – i februar.

I de tyndt befolkede områder og de vinterdøde turistområder kan det være svært at finde en åben restaurant, og selv i byerne skulle vi ind i mellem lede lidt. Vi har aldrig spist ude så ofte som på denne tur, maden var vidunderlig, meget forskellig fra egn til egn og billig.

Vi kørte rundt i Grækenland i to måneder – uden en forudgående plan, for sådan rejser vi. Men vi fik en masse input og gode ideer både fra andre græske og udenlandske autocamperfolk og fra de lokale, som vi mødte undervejs – så vi så og oplevede en utrolig masse. Det vil være for omfattende at beskrive alt - vi har 50 siders dagbog - men vi vil fortælle om nogle af de steder og begivenheder, som har gjort et mærkbart indtryk på os, og vi håber, at andre kan bruge det som inspiration til at rejse i Grækenland. **Det kan anbefales!**

Rejsen

Vi tog færgen fra Ancona og havde ikke bestilt billetter i forvejen, for vi vidste ikke, hvornår vi ville nå frem. I Ancona fik vi priser fra Anek Lines og Minoan Lines, og de sidste gav ca. 20% rabat, da vi viste dem et FDM medlemskort ("Show your Card") og de blev dermed absolut de billigste. Vi troede, at der var camping on board på vejen hjem, fordi det var så billigt (4.232 kr. retur incl. en pæn, indvendig kahyt), men det viste sig, at de af sikkerhedsmæssige grunde havde droppet det 3 år før. Vi skulle først sejle dagen efter og fik det råd af en betjent, at vi ikke skulle overnatte i havnen, det ville være for usikkert, så vi fandt en plads i en fin lille by, Moro de Alba (N43°36'08,1" Ø13°12'45,5") oppe i bjergene nogle kilometer derfra.

På færgen fik vi efter afgang byttet til en luksuskahyt med 2 vinduer, skrive bord mmm. formedelst 30€ - det var OK – og vel ankomne i Grækenland dagen efter, kørte vi d. 15/2 til "Ancient Korinth" autocamperplads (N37°54'40,9" Ø22°52'45,1"), som er ganske fin med alle faciliteter. Ejeren kører selv autocamper, og hans børnebørn er dygtige til engelsk.

Om natten fik vi stiftet bekendtskab med det almindelige hospitalsvæsen. Vi fik indtryk af, at lægerne på skadestuen var travle, men meget omhyggelige i deres behandling og oplevede et rent, men meget slidt hospital. Et par dage senere fik vi en lille uges ophold på et privathospital ca. 20 km. sydøst for Athen. Der er en verden til forskel på standarden på de to hospitaler!



Poseidons Tempel

Da vi slap ud af hospitalet, var det første kendte sted vi så Poseidons tempel, som ligger i det sydligste af Attika – den halvø, hvor Athen ligger. Der faldt vi i snak med nogle folk inkl. en ung betjent, der ventede ved nogle diplomatbiler og en politibil. De fortalte, at der altid var mange folk her, og vi jokede lidt om Danmark – det vi er kendte for er: Michael Laudrup, Den lille havfrue og Helle Thorning's "selfie" med Obama, men ud over det, vidste de ikke noget om Danmark. De mente ikke at Danmark havde strande, og vidste bare, at der er koldt. Ved Poseidons tempel var der en undersøgelse i gang for at se, om der skulle være noget under tempelruinen, som ikke var opdaget endnu, det var der nemlig en historisk overlevering, som sagde, at det skulle der være.

Vi havde set en plads i Porto Rafti (N37°53'12,8" Ø24°00'55,5") som ligger på sydkysten af Attika. Pladsen var fin, men det øsregnede, så vi besluttede at spise på en restaurant tæt på, som lå med udsigt over pladsen og havnen. Men det fortrød vi. Maden var så elendig med et fiskeskelet og en slatten grøntsag, at vi nægtede, at betale de 58€ for det, som ejeren krævede. Efter en del diskussion fik han 40€, men det var ikke 20€ værd.

Det var en dårlig indledning på restaurationslivet i Grækenland, og vi var lidt betuttede, men da det senere blev tørvejr så vi, at de lokale sad på andre restauranter og ikke én på den restaurant, hvor vi havde spist. Og så huskede vi på, at vi bare skal følge de lokale, når vi skal ud at spise – de kender jo omdømmet. Og heldigvis virkede det på hele resten af turen.



Porto Rafti lystbådehavn

D. 1. marts skulle der være karneval i Livadeia, og det ville vi se. Først fandt vi en parkeringsplads ved hospitalet, som lå noget fra centrum og med udsigt over byen, men så fandt vi en grusplads (N38°26'29,6" Ø22°52'56,1") lige bag hovedgaden, hvor



Livadeia Karneval

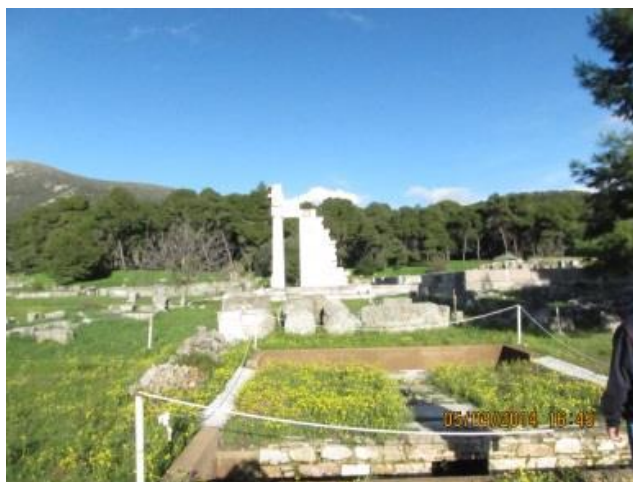
karnevalsoptoget skulle være. I hovedgaden så vi en butik, som i den periode kun handlede med karnevalsudstyr – det var sandelig sæsonvarer!



Livadeia Karnevalsbutik

Det tog over en time for optoget at passere. Der var tæt med folk og vi tog en masse billeder og film – ét arrangement med brude og katolske paterer var specielt overraskende, de fleste af brudene var mænd!

Vi havde læst om det gamle Epidaurus, hvor man, ud over et stort teater, havde bygget et hospital viet til lægeguden Asklepios. Asklepios symbol er kendt fra gamle recepter og fra apoteker, hvor hans vandrestav er afbilledet omviklet med en slange. Epidaurus, som vi kom til, var en moderne by med en fin lystbådehavn (N37°38'11,1' Ø023°09'25,3"), hvor vi overnattede.



Det gamle Epidaurus



Det gamle Epidaurus

Dagen efter kørte vi til det gamle Epidaurus, der lå lidt væk, og fik

hele dagen til at gå med at se på det. Det var utrolig spændende at se det gamle teater, som stadig bruges, og hvor akustikken er fantastisk, vandre mellem de gamle bygninger i Asklepios's tempelområde, hvor der desuden var et hospital med badeafsnit, gæsteboliger, epidemiafdeling og forestille sig livet dér for mange år siden. Der var så pænt og rent, at det var påfaldende i forhold til det øvrige Grækenland, hvor det flyder med plastik, skrammel og plastflasker mange steder.

Korinthkanalen gjorde et stort indtryk, og vi så den to gange. Den første gang stødte vi på et dansk rejseselskab, næste gang var vi så heldige, at vi så et skib blive trukket igennem. Det er et utroligt gravearbejde!

Korinthkanalen blev påbegyndt af kejser Nero, der regerede fra år 54 til 68 i Rom og også i Grækenland. Han startede udgravningen af kanalen, og det var et langvarigt projekt, han var gået i gang med. Han opnåede da heller ikke at se den færdig, for kanalen blev først færdig et sted mellem 1882-1893. I dag bruges den kun til mindre skibe, fordi den "kun" er 23 m. bred.



Korinthkanalen

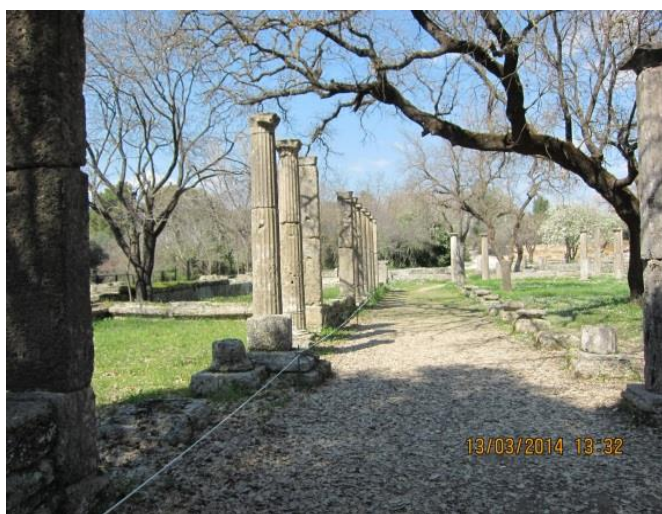
Mykene er et palads fra det 1700 til det 1100 århundrede før Kristus. Det ligger på en bjergtop, og kun den herskende klasse boede der, mens håndværkere og handlende boede udenfor paladsets mure.

Der er et imponerende museum, som viste de fund man har gjort på stedet, det var meget detaljerede og præcise arbejder.

Vi så nogle af gravkamrene, og i sær i ét, der benævnes som Atreus' skatkammer, var en bemærkelsesværdig akustik. Det hørte vi demonstreret af en kvindelig guide, som sang et lille uddrag af en opera.



Museet i Mykene



Olympia

blå plastik med et søm i sat ned i jorden, og hun ikke kunne næsten ikke få det op. Lidt senere var der endnu trekantet stykke blå plastik af samme art, og så stoppede hun og satte skyndsomst det første stykke på plads. Vi blev enige om, at det var opmålingsmærker hun havde samlet op, og py ha - dér havde hun nær ødelagt Antikkens historie!

Fra Olympia kørte vi sydpå langs kysten. Der var mange kønne steder, og vi fandt en AC plads på vores GPS, hvor der allerede holdt en tysk camper. Der var lidt havudsigt og en dejlig badestrand med bittesmå ovale, glatte sten, men der skete ikke noget som helst, og så ville Jytte gerne videre, det her var for stille. Da vi søgte på GPS'en efter andre steder, var der pludselig en plads med "et Torneroseslot, en mands livsdrøm" ved Agrilis. Slottet lå helt ud til vandet, og der førte en lang, smal grusvej derned. Vi var ikke sikre på at kunne vende, så Jytte gik derned. Der var uddødt og der var forbudsskilte på dørene, lidt sært. Vi fandt i stedet en plads i Kiparissa, som vi lige havde set på vejen. (N37°15'20,0" Ø21°39'44,5"). Den lå med hav- klippe- og sigøjnerudsigt! – for der var en stor sigøjnerfamilie, der tilsyneladende boede fast i deres store biler, som de havde parkeret på stranden umiddelbart nedenfor, hvor vi holdt. Der var et vældigt liv med bål, spisning og toilette samt børneopdragelse døgnet rundt.

Efter en lidt hård passage af en nord/sydgående bjergkæde gennem Peloponnes, var den næste oplevelse at komme til Olympia sent om aftenen, hvor vi fandt en P-plads (N 37°38'38,9" Ø21°37'38,1") midt i byen. Der stod godt nok et skilt med camping forbudt, men da vi ikke skulle campere, gjaldt det jo ikke os. Området er stort, og vi brugte næste dag rigtig lang tid på at nyde det og forestille os, hvordan det havde set ud, da der levede mennesker. Der var stadig udgravninger i gang, og nogle steder var der afspærret, så man ikke rigtig kunne se, hvad de fandt eller havde fundet.

Jytte ville som sædvanlig godt hjælpe til med at holde området fri for affald. Hun fandt et lille stykke



Torneroseslot, "en mands livsdrøm"

Senere måtte vi igen se på torneroseslottet. Jytte vandrede igen hele vejen derned, og fik denne gang talt med en mand, der boede i naboejendommen. Han fortalte, at det var en amerikaner, der havde bygget det, og at vi bare kunne parkere og overnatte bag slottet (N 37° 12'28,5'' E 21° 35'24,6''). Der kom et græsk par med en lille pige, og de fortalte, at det var et barnløst lægepar, der gerne ville have, at børn skulle huske eventyrerhistorierne, og de havde derfor bygget dette eventyrslot for ca. 150 år siden. Det var delvist vedligeholdt udenpå, men damen mente, at det var for farligt at gå ind, og derfor var der forbudsskilte på dørene. Der var ufattelig mange detaljer og billeder malet på slottet, og vi brugte lang tid på at nyde det.

Bagefter kørte vi rundt på den sydlige del af Peloponnes. Vi var blandt andet i Pylos, som ligger lidt sydligere end Kalimata, i 3 dage – der var mange fine pladser på havnemolerne, og folk stod og fiskede det meste af dagen. Vi fandt aldrig ud af, om det var fordi de kunne lide det, eller om det var nødvendigt for at få mad. Videre langs kysten på Peloponnes holdt vi på mange skønne steder direkte ned til vandet, og sådan mødte vi et græsk ægtepar i autocamper, som anbefalede os at se nogle varme kilder på fastlandet, det var hyggelige mennesker, men det kneb lidt med sproget.

Nu havde vi boet langs vandet og drevet den af i næsten 1 måned, så vi besluttede at køre til Delfi og overnatte på AC- pladsen i Korinth på vejen, så vi kunne få vasket vandtanken og ordnet en masse småting.

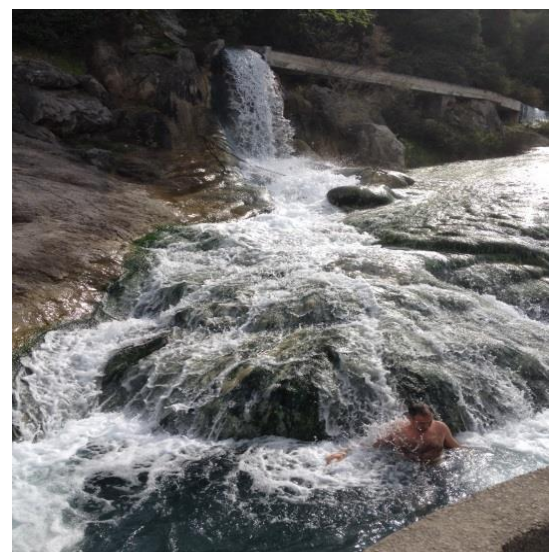


Delfi

Der er absolut ingen AC plads i Delfi, kun et par måske lukkede campingpladser flere km. fra det arkæologiske område. Vi kørte igennem det nye Delfi, der er spækket med turister, cafeer, restauranter og boder – selv her udenfor sæsonen! Heldigvis er vejen gennem byen ensrettet, for den var snæver. Vi kørte ud til det gamle Delfi til en ret stor P-plads lidt længere ude, hvor der advares mod nedfaldne klippestykker – og der er syn for sagn! Her ville vi ikke holde! Til gengæld kom vi så sent på dagen, at en plads lige overfor hovedindgangen til sitet var ledig, og vi holdt om natten langs vejen, der kører ud til kanten af klippesiden – og med direkte udsigt over "Gymnasium" (N38°28'57,2'' Ø022°30'16,2''), viste det sig næste morgen. Sikke et vue! Efter at vi havde set Delfi, der bar præg af mange års turister – stenene var slidt af

turistfødder - og museet, blev vi enige om, at nu havde vi set ruiner og museer nok for en tid.

Fra Delfi kørte vi mod Lamia over Amfissa, og undervejs ville vi se Thermópylæ, hvor der var varme kilder. Der var flere varme kilder, der alle løb ud i en kraftigt strømmende å, hvor der var flere, der badede. Vandet var 40° varmt og lugtede kraftigt af svovl. Vi forlod kilderne, og fandt en plads (N38°47'50,9'' Ø022°32'04,6''). Her holdt 6 andre autocampere, og vi talte med et par, som vi havde set ved kilderne. De var fra Østrig og kom dér eller ved andre varme kilder en gang om året, for så kunne manden klare året helbredsmæssigt. Kuren var på 2 bade om dagen i 14 dage, den kur brugte han fast og havde gavn af det. Pladsen vi holdt på lå lige under nogle højspændingsledninger, og det var Jytte ikke vild med. Vi skulle ind til Thermópylæ for at handle, og fandt den lokale købmand, hvor der var en nogle mænd, der hang og hyggede og drak øl eller vand. De mente sagtens, at vi kunne holde udenfor langs torvet, (N38°47'58,0'' Ø022°32'43,4'').



Thermópylæ

Vi købte et par øl, som vi tog hul på sammen med de andre på torvet foran købmanden. Det var OK, men vi fornemmede, at vi lagde en dæmper på udfoldelserne og gik ind og lavede aftensmad. Der var gratis og åbent internet i byen, og det benyttede vi os af.

Næste dag, d. 25. marts var det Grækenlands uafhængighedsdag og desuden fejres dagen, fordi det var den dag, da Jomfru Maria fik at vide, at hun skulle blive gravid med Helligånden!! Mændene i butikken havde fortalt, at der kl. otte næste morgen ville ske noget i kirken, men allerede kl. 7 kimedede klokkerne intenst, og det fortsatte de med hele formiddagen med jævne mellemrum. Fra ved 8-tiden begyndte højtalere at udbrede messen fra kirken i hele byen, og det blev ved det meste af formiddagen. Vi var ikke vilde med at sidde i timevis i en katolsk kirke, så vi brugte løs af det gratis internet og ventede til kl. 10.30, før vi sneg os ind i kirken sammen med et par andre sene ankomne, og fik oplevet slutningen af messen tæt på.



Uafhængighedsdag i Lamia

Bagefter fik vi snakket os ind hos en lokal engelsklærer, som holdt helligdag med sin familie og fik dér at vide, at i de nærliggende byer, Molos og i Lamia, ville der være optog, for at fejre Uafhængighedsdagen, så vi kørte til Lamia og fandt en plads. Oppe i byen var der store optog med børn i skoleuniformer og nationaldragter af alle slags. Det var festligt at opleve, og forældre og andre stod og klappede, mens børnene marcherede forbi i noget, der lignede strækmarch – nogle i mere takt end andre. Selv en del bitte små børn langs ruten var klædt på i flotte nationaldragter.

Den næste oplevelse vi vil dvæle lidt ved, er et teaterbesøg d. 30. marts i det nordgræske nationalteater i Thessaloniki. Vi regnede ikke med, at vi kunne forstå meget af det sagte; men da stykket ifølge omtalen på internettet ville beskrive Thessalonikis historie i dans og musik, mente vi nok, at det gik.



Skik følge eller land fly: Parkering og middagssøvn i Thessaloniki

Vi forsøgte at finde en parkeringsplads så tæt på teateret som muligt, men det var ikke let. Der var optaget alle steder også der, hvor der var stopforbud; men efter at have kørt lidt rundt, fandt vi en plads ikke langt fra det hvide tårn, hvor camperen lige kunne klemmes ind. Der var godt nok også stopforbud, men da der holdt andre biler, gik det nok også for os. Vi var ved at være godt trætte, og trængte til en middagssøvn, så selv om det var en tæt trafikkeret gade, sov vi ganske udmærket.

Bagefter gik vi hen til teateret for at se, om vi kunne få billet til forestillingen. I teaterets billetsalg fortalte de, at der kun var én billet tilbage, men ved at ringe til nogle af dem, der havde reserveret billetter, skaffede de os alligevel to billetter, for der var heldigvis for os et par, der ikke kunne komme. Fin service!

Det teater, hvor forestillingen var, lå i den nordlige del af byen. Gaden hed Kolokostoni, og da vi kom der til, var vi så heldige at finde en parkeringsplads lige ved et supermarked (N40°39'30,4" Ø022°55'57,8") ca. 200 m fra teatret. Bingo!

Under 2. verdenskrig var Grækenland først neutralt, men kom efter angreb fra Italien på de Allieredes side. Landet blev besat af Tyskland i 1941 og allerede i slutningen af 2. verdenskrig, begyndte den græske borgerkrig, der reelt var en krig mellem de østlige og de vestlige ideologier. Denne borgerkrig indledte teaterstykket, der fortsatte op gennem 50'erne med bl.a. Zorba-dans og til den dans, der blev danset i 60'erne, hippier, druk, narkotika mv. og videre til nutiden med arbejdsløshed og nutidens konflikter. Selv om vi ikke forstod den halve times monolog lige efter pausen, var teaterstykket en stor oplevelse, også fordi vi kunne følge publikums store medleven i stykket.

Vi overnattede ved supermarkedet, og var nær blevet "parkeret inde" næste morgen, for vi havde aftenen før fået password til internet på en café ved siden af, og mens Jytte havde travlt på computeren, kom der et par biler og parkerede tæt omkring os. Så var hun pludselig ikke helt populær i vognen – men heldigvis skulle de bare handle i supermarkedet, og så skyndte vi os at køre ud, mens vi kunne!

Vi havde læst om vandfaldet i Edessa, og det måtte vi se. Det var en oplevelse ud over det normale, selvom vi var enige om, at det var små vandfald i forhold til de islandske, men smukt var det. Desuden en lille grotte, man kunne se, og det var sjovt at man kunne gå ind under det største vandfald og se ud over dalen igennem vandet. Der var også mange små vandfald i en køn park med en gammel mølle. Vi havde fundet en rolig P-plads (N40°48'16,5" Ø022°03'13,8") tæt ved vandfaldene, og efter et hvil nød vi byen, der var spændende med kunst og vandløb i gaderne, meget ren og køn og med flere dejlige restauranter.

I Athen havde vi besøgt en autocamperudlejer og – forhandler, som kæmper for at forbedre forholdene for autocampere i Grækenland helt, som vi gør det i Danmark. Også han har kamp til stregen af campingpladsejerne, der har stor politisk indflydelse.



Bag vandfaldet i Edessa

Både han og det græske par, vi havde mødt på Peloponnes, havde anbefalet os at besøge Loutraki, hvor der er en varm kilde, man kan bade i. Vi kom dertil d. 1. april og fandt en fin plads (N40°58'13,7" Ø021°55'02,7") ret tæt på kilden i halvskygge under nogle træer langs en flod med hvide aflejringer i bunden, det var godt



Varme kilder i Loutraki

varmt. Langs den modsatte side af vejen var et par turistboder med lokale produkter

Ved siden af den varme kilde er et smeltevandsløb, som er afgrænset af en betonmur ved den "autoriserede" pool, der kostede 2 € pr. snude, Lejf har ikke badebukser med og måtte bade i underbukser i stedet. En meget yngre mand havde mod til at prøve både det varme og kolde bad, men han kom meget hurtigt tilbage til det varme! Som billetsælgeren sagde det, kunne man ved at hoppe fra den ene del til den anden, enten forlænge livet, eller afkorte det.

Undervejs oppe fra bjergene til dette autoriserede badested var der flere små naturpools, og her var der også badegæster, bl.a. en autocamper med et ungt par, der havde fundet et fint "badekar" mellem stenene (der var glatte!). Det var dog ikke så dybt, og

hendes noget fyldige mave ragede pænt op over vandet. Dér følte Jytte sig overgået, og det var hun noget betaget af.

Vi var oppe at se på badene om natten, hvor der var fint lys på faciliteterne, og der var nogle unge mænd fra den nærliggende by, der holdt lidt gratis hygge i badene, de var hyggelige at sludre med, og der var stille og roligt om natten.



Delvis haj i Ioannina, resten var spist

Ioannina ligger ved en sø og er en spændende by med masser af handelsliv. Vi holdt langs søen ud for borgen på en P-plads. Jytte ville kigge efter sandaler og vi ville ud at spise – igen! Næste dag (lørdag) fik vi set en stor del af byen, fik tømt toilet på en tankstation og kørte ud til en rolig plads på den anden side af søen (N39°41'05,2'' Ø020°52'25,5'') ikke langt fra færgelejet hvor færgen går over til øen Nissí, som ligger ude i søen. Ved færgelejet talte vi med et par fotografer, som sagde at vi endelig måtte køre op til Kipoi, hvor der var en del antikke broer – kun til pakheste.

Der var en voldsom kvækken af flere typer frøer, en del myg og flagermus og en smuk udsigt til Nissí og Ioannina og bjergene.

I politikens rejseguide er byen Arta beskrevet med blandt andet en stenbro, som vestfra fører ind til byen. Så d. 9. april kørte vi afsted til Arta for at se den. Der var flere muligheder for parkering på store, fine P-pladser rundt om byen. Vi forkastede dén ved den gamle stenbro, fordi der var kedeligt og fordi en ung mand holdt mystisk øje med bilen da vi forlod den, så Jytte gik efter ham og tog billeder af ham og den tavernen, hvor han gik ind. Vi kørte så over på en plads ved en lille sø i et kønt, grønt område med mange motionsløbere og fodgængere og nogle sæere betonsøjler, som vi ikke fandt ud af, hvad skulle bruges til. Kunst? (N39°09'43,3'' Ø020°59'39,2''). Først holdt vi tæt ved vejen i skygge for at få en middagssøvn, og det lykkedes for ca. halvdelen af os. Bagefter satte vi bilen med udsigt over det grønne område, hvor der var et liv af de halvvilde hunde, der lever overalt i Grækenland.



Den gamle bro i Arta



Halvvilde hunde i udkanten af Arta

Og så gik vi en tur i byen for at spise. Der var en del cafeer, men ingen restauranter. Alle steder sad folk og drak kaffe og vand osv. og tålmodigheden var ved at forsvinde lidt, for vi var godt sultne. Da vi drejede ned ad en sidegade, hørte vi pludselig græsk folkemusik, og lyden af nogen, der dansede. Vi har danset folkedans i mange år, og blev nysgerrige, så vi tillod os at banke på, og blev meget fint modtaget af folkedanserne. Især en kvinde, Joanna, som taler flydende og meget hurtigt tysk og noget engelsk, tog vel imod os. Vi fik lov at se på dette holds sidste dans, men der ville komme et nyt hold senere, fortalte Joanna. Vi fulgte med hende hen til hendes mand (Thanassi, der betyder dén, der ikke dør).

Han har en øl-knejpe !! I Grækenland – det er én af få!! og er en vældig rar fyr, som og taler flydende engelsk. Hun er født i Tyskland af græske gæstearbejdere fra 60'erne, boede der i 20-30 år inden hun flyttede til Grækenland og hun er uddannet tysklærer.

Efter at Joanna havde puttet parrets 2 børn og vi havde drukket en øl i pub'en, gik vi tilbage til danselokalet og så masser af spændende græsk folkedans, der alt sammen var kædedans. Det var et dygtigt hold, der havde danset sammen i over 20 år, siden de var børn, og man kunne godt se, at de kendte hinanden godt.



Folkedans i Arta



På cafe med folkedansere i Arta

Joannas dansehold mødtes bagefter i en restaurant som de plejede for at snakke og drikke lidt øl eller vin og spise snack. Vi blev inviteret med, og langt om længe fik vi noget at spise, men da var klokken også tæt på 24!

Sjovt nok var vi allerede blevet bemærket i byen af et par af de andre på holdet, der havde set os "turister", og var glade for det. Selvom byen var på 30-40.000 indbyggere, stikker vi altså kraftigt ud! Andre havde lagt mærke til vores autocamper, der også stikker "lidt" ud fra personbilerne i området.

Vi havde været i Ioannina d. 4 og 5. april, men vi havde ikke fået set borgen og museet. Joanna ville gerne have, at vi blev noget længere, for hun ville gerne vise os et sted 20 min.

kørsel fra Arta, men vi havde bestilt plads på færgen til hjemturen, og vi ville gerne se borgen i Ioannina. Det var vemodig allerede at tage afsked med et menneske, vi faldt så godt i hak med (vi har sms'et med hende siden vi kom hjem).

Turen til Ioannina var smuk, vejen lå mest i dale, og da vi kom til byen, var der var en plads, tæt ved, hvor vi parkerede sidst vi var der, en plads ud for fortet lige ud til søen. (N39°40'08,1" Ø020°51'37,8"). Det var ret heldigt, for ellers var der trængsel på P-pladserne i byen og især dem ved fortet.



Tronstol i Ali Pashas borg

Dagen efter var det trist vejr, men dog tørt, og vi kom endelig ind at se museerne i borgen. Bygningerne var spændende bemalet indvendigt, ikke som kirkerne, for der var tale om ren udsmykning uden emne. Bygningerne er alle en del af Ali Pasha's borg, (Pasha er ikke et efternavn, men den højeste militære og civile embedstitel i det osmanniske rige) og i et par af salene var et par kæmpe tronstole – uden stol, men med mange trapper op, så han rigtig kunne se ned på folk. Han skulle have været en ret usympatisk fyr, blandt andet var han morder, men han var en stor administrator og han gjorde byen til en af de rigeste i Grækenland. Én af udstillingerne viste en masse sølvtøj, smykker og sølvarbejder, og netop sølvarbejder er blevet Ioannina's hovedhåndværk. Desuden var udstillet en del 200 år gamle kvindelige folkedragter.

Da vi havde set en stor del af borgen og museerne var det tid til at køre til Igoumenitza. På vejen ud af Ioannina fik vi lige en påmindelse om den græske parkeringskultur: I en rundkørsel var der parkeret en varevogn, bag ved den holdt der en bus som ikke kunne komme forbi, og bag bussen var der en kø på flere kilometer; men der var ikke en eneste, der brugte hornet, man ventede til chaufføren fik ordnet sine ting og flyttede bilen.

Vi havde talt med et engelsk par i Ammoudia, og de havde fortalt, at man kunne holde på en tange nord for Igoumenitza, mens man ventede på færgen. Så efter et besøg i Lidl for at købe de græske specialiteter, som vi skulle have med hjem til DK-AutoCams generalforsamling, kørte vi ud til tangen. Her var det skønt, tørt, aftensol - varmt og stille i området. Der var en lukket campingplads, og et skilt om at AC ikke måtte holde der. Vi fik spist aftensmad, nydt solnedgangen og udsynet til Igoumenitza bugt og indsejlingen og slappet lidt af, inden vi kørte til færgeterminalen i god tid og fik stemplet ind.



Aftensol nord for Igoumenitza

Vi kørte næsten transit gennem Schweiz og Italien både frem og tilbage. Det tog os 10 dage at køre fra Værløse og til Ancona – vi var hos Bürstner i Kehl efter reservedele og besøgte gode venner i Lahr ved Freiburg på vejen ud - og vi brugte 2 uger på vejen hjem fra Ancona via det østlige Tyskland og til Lolland, hvor vi skulle til generalforsamling i DK-AutoCam.

Det var en dejlig og uforglemmelig tur!

0006 - Jytte og Lejf